

Marta Jandová: Jiřák jsem milovala, ještě než byl „in“

30.01.2022

Do roku 2009 žila v Německu a s kapelou Die Happy zazářila na mezinárodní scéně. Teď si známá rockerka užívá rodinu a spřádá další hudební plány na Trojce.

Co vás pojí s Prahou 3?

Nejprve vzpomínky na vyprávění mého táty. Jako Vinohradák se se Žižkovákama prý pořád třískali. Táta mi to barvitě vyprávěl. Proto jsem taky byla Vinohraďačka. Po šestnácti letech v zahraničí jsem se vrátila domů do Prahy a zase bydlela na Dvojce. U Riegráku. Pak přišel můj muž, dcera Maruška a sen o tom, mít vlastní domov. A zrovna se naskytla příležitost koupit byt na Trojce.

Bylo to dobré rozhodnutí?

Už tu žijeme sedmým rokem a jsme naprosto spokojení. Bydlíme kousek od Flory a máme tu všechno. Už dřív jsem milovala Jiřák. Ještě než byl tak „in“. A mám ho pořád ráda. A je to tu čím dál tím hezčí. Ještě k tomu jsme tři: manžel, dcera a já. Máme tři psy. Kašpara, Melichara a Baltazaru. Trojka je naše číslo.

Máte tu nějaká další oblíbená místa?

S pejsky chodíme na Parukářku, ta je super. I když jdeme s Maruškou. Také Židovské pece. Jíst chodíme rádi na Jiřák do Happy Beanu nebo do restaurace La Farma. Často jezdím kolem místa, kde se točil jeden z mých nejoblíbenějších filmů Vrchní, prchni. Stanice autobusu U Prdlavky mě rozesmála. A koncerty v Akropoli s mojí kapelou Die Happy byly vždy skvělé.

Je podle vás Praha 3 místem pro děti?

Určitě. Je tu spousta parků a hřišť, také veliká nabídka kroužků. Maruška chodí plavat na Olšanku a vůbec je tady moc spokojená. A na poličce ji čeká knížka Prašina, která se odehrává někde mezi Žižkovem a centrem. Prostě Žižkov má kouzlo i tu svou nutnou dávku tajemna.

Žila jste hodně let v Německu. Co máme společného s Němci?

Myslím si, že máme k Němcům blíže, než si myslíme. A v Hamburku jsem žila ve čtvrti, která je jako Žižkov. Schanze. Žilo se tam skvěle. Spousta trhů a mumraj lidí.

Máte raději město nebo venkov?

Tak půl na půl. Na jaře se víceméně stěhujeme na venkov a zůstáváme tam až do konce prázdnin. Pak jsem zase hlavně v Praze. Miluju být venku. I když jsme „na chatě“, sedíme skoro pořád venku před domem. Potřebuju tam mít malé zákoutí, kam si člověk sedne a kouká se na zahradu. Předloni nám bouřka srazila starý strom, tak jsme museli předělat zahradu, vysadit novou travu a keře a i nový strom. Pak mě baví si sednout s kávičkem na lavičku a koukat, jak jsme to pěkně zvládli. To je příjemné. Pejsci jsou tam

nejšťastnější, máme tam krb, místo na táborák, potok, rybník, lesy a pole. A každý kámen znám od malička. Miluju to tam. A manžel i Maruška taky.

Jak letos oslavíte Valentýna?

Přiznám se, že Valentýna u nás doma nijak neslavíme. Ne proto, že by to byl netradiční svátek a ještě k tomu americký, ale prostě manžel mi nosí kytky i v jiné dny a nepotřebuje k tomu den lásky. Ale letos by to mohlo vyjít na dobu, kdy dcera bude na lyžáku. Měli bychom volné večery. Tak to třeba poprvé oslavíme.

Máte na Valentýna nějakou nezapomenutelnou vzpomínku?

Pamatuji si, jak jsme přesně na Valentýna letěli za rodinou do Kalifornie. Byla jsem šíleně natěšená. Sice jsem tam předtím už byla, ale tohle mělo být poprvé u rodiny mého manžela, a hned na měsíc a s naší malou dcerkou. Bylo to super. Letušky byly skvěle naladěné, všude srdíčka a kytičky. Moc nám to zpříjemnilo náš dlouhý let s malým dítětem. Ať žije láska!

Která vaše písnička je doopravdy o lásce?

Tak určitě Křídla. O lásce k mému muži. Jak mě podporuje, chytá, když padám, drží mě, když potřebuju stoupat... A je to oboustranné, jak říká on. Ta podpora je důležitá.

Píšete si deník?

Jsem v tom marná. Psávala jsem. Třeba když jsem byla jako sedmnáctiletá na rok v USA. Nebyla jsem tam úplně šťastná. Pár měsíců před odletem mi umřela maminka a paní, u které jsem bydlela, byla nešťastná se svým životem. Takže na mě padala neustálá vlna kritiky. Zavírala jsem se proto ve svém pokoji a psala, co cítím. Ale vždy jen ve vlnách. Občas najdu nějaký notýsek, kde je popsáno třeba jen deset stránek a pak to zeje prázdnotou. Ráda bych to naučila dcerku Marušku. Protože jednou budou ty vzpomínky k nezaplacení.

Takže když jste před pár měsíci vydala Můj deník, bylo to kvůli Marušce?

Nápad vznikl náhodou. V lockdownu. Maruška si všude rozepisovala různé myšlenky, papírky skládala. Ležely na stole, v šuplíku, v notýsku... Tak jsem jí dala notýsek a řekla jí, ať si to píše na jedno místo. Napsala dvě věty a už se k tomu nevrátila. Až zase jednou přinesla ze školy pár přehnutých papírů, na kterých bylo napsáno Deník. V něm pár vět a pak zase nic. Tak jsem si řekla, že bych mohla jen pro ni vytvořit něco, kam by zapisovala častěji. Kde budou i nějaké legrace, hry, informace. Dělal jsem jí to vlastně na míru.

Komu je Můj deník určený? Holčák?

Není jenom pro holky. Vytvářela jsem ho neutrálně, aby se s ním cítili dobře i kluci. Největším plusem je, že místo, kam se píše ten vlastní deník, není datované. Prostě si ta holčička nebo ten kluk píše, kdy se jim zachce. Není to diář, v němž vznikají mezery, když nepíšete.

Co je na psaní deníku zajímavého?

Vzpomínky. Ty už vám nikdo nevezme. Jak ráda si dnes čtu v těch svých pár větách, které zůstaly!

Co po vás Maruška zdědila a co by se od vás měla naučit?

Musím trochu neskromně říct, že krásně zpívá a že to musí mít po mně, protože manžel nemá hudební sluch. Jsem za to moc ráda. Trošku jsem se bála, že po manželovi ten „hluch“ zdědí. Ale když mi rostla pod srdcem, tak jsem si moc přála, aby měla hudební nadání po mně a paměť, vytrvalost a inteligenci po manželovi. Ne že bych si myslela, že jsem hloupá, ale manžel má neuvěřitelnou paměť. A přeju si, aby byla hlavně šťastná a zdravě sebevědomá.

Vaše první sólové album se setkala s velkým úspěchem. Chystáte další?

Přes koronu jsem byla trochu líná, ale začala jsem psát nové album. Snad se bude líbit. Taky připravuju nahrávku v češtině a další v Německu s kapelou Die Happy. Příští rok oslavíme 30 let.

Jak vaše písničky vznikají? Nosíte hudební nápady v hlavě?

Nosím, pořád. Spíš mě tedy napadají stále nové a nové. Všechno si nahrávám na mobil. Pak to pouštím klukům nebo se jim snažím nějak předat, jak si to představuji.

Co se vám líbí na současné české hudební scéně?

Práce s češtinou. Musím říct, že od doby, co díky své práci na Frekvenci 1 poslouchám dennodenně české písničky, si hodně všímám textů, jak jsou nápadité a kam směřují. Neplatí to u všech umělců, ale u mnoha mě ta poetičnost baví.

Kdo je v hudbě vaší inspirací?

Miluju silné hlasy, které umí každou emoci. Pořádně zařvat, ale i trpět. Vyrůstala jsem s rockovou hudbou. Milovala Soundgarden a jejich zpěváka Chrise Cornella, zpěvačku Skin ze Skunk Anansie a tak dále. Prostě silné hlasy. Takové to zpívané poňukávání mě nikdy nebavilo.

Co vás v poslední době rozesmálo?

Teď, v době bez koncertů, mě rozesmává hlavně moje dcera. Prý mají ve škole sbor. Tak jsem se jí ptala, jak to ví, jestli je slyšela zkoušet. A ona na to, že to ví určitě, protože mají i svoji místnost. Je na ní napsáno sborovna. To jsem se opravdu rozesmála. Zbožňuju ji.

Co vám pomáhá, když vám není do smíchu?

Moje rodina. A když nepomáhá ani to, vzpomenu si, co všechno mám. Manžela, zdravé dítě, střechu nad hlavou a dost jídla. Stěžovat si by bylo úplně mimo. A pak je mi trapně, že jsem fňukala. My lidé jsme teď nějak šíleně rozmazlení. Zapomínáme, co všechno máme, co všechno smíme. Měli bychom být vděční a užívat si každý den.

Na co se těšíte?

Já se furt těším na všechno. Někdy si myslím, že těšení je lepší než pak ten zážitek. Těšení nás drží nad vodou. Těším se na víkend. Pak na jaro, na koncert 13. dubna v den mých narozenin... Pořád se těším. To je můj recept na lepší život. I když to, na co se těšíme, nevyjde, alespoň jsme se těšili.

Galerie

1 fotografie

